

— Отъ де идвашъ ти? — попита го ханъ Исперихъ.

— Отъ югъ, отъ земята отвждъ Дунава! Три нѣща нося отъ тамъ: една кратунка съ сокъ отъ розитѣ, които кичатъ полята на тази земя, една бучка черенъ камъкъ, който гори като праханъ и една кожена торба съ едро жито, каквото никжде се не ражда.

Ханъ Исперихъ се замисли, погледна на югъ, дето вървѣше пѣтя, огънатъ като вжже, и извика радостенъ:

— Това е благословена земя! Тамъ ще основа своята държава! Да вървимъ на югъ!

И той се качи на своя черъ конъ. Даде знакъ. Изсвири низанъ рогъ. Потъмнѣлата поляна се раздвижи. Небето потрепера отъ викъ и пѣсни. Звъннаха копия.

Ханътъ препусна напредъ като стрела. Войската се понесе следъ него. Женитѣ и децата останаха назадъ.

— Къмъ благословената земя! — всички повтаряха ханскитѣ думи, и въ очитѣ имъ свѣткаха малки жълти пламъчета.

Земята треперѣше отъ стѣпки-тѣ на охраненитѣ коне. Вѣгърътъ развѣваше прикованата на дългъ прѣтъ конска опашка — бойното знаме на българитѣ. Предъ него яздѣше ханъ Исперихъ, гледаше напредъ и не мигаше. Той бързаше часъ по-скоро да види земята съ едрото жито и розитѣ, която бѣше задъ златната черта, застинала на хоризонта.

— Благословена земя! — пѣеше сякашъ и вечерникътъ, който бѣгаше напредъ, ровѣше се въ гривата на конетѣ, навеждаше клончетата на дивитѣ круши и шумѣше въ пожълтѣлата трева, покрила равнината като кожухъ.

Назадъ блѣеха стадата, мучеха добичетата, дрънчеше покщнината на българитѣ останаха безъ земя.

На югъ свѣтна една звезда. Ханъ Исперихъ погледна въ небето и сърдцето му потрепера.

Тая звезда поведе старитѣ българи къмъ Балкана, окжпанъ въ аромата на розитѣ и топлата пара на бѣлъ изпеченъ хлѣбъ.

Григоръ Угаровъ

СБОГОМЪ, ЗИМО!

Сбогомъ, зимо зла, сърдита,
сбогомъ, зимо мразовита!

Скоро пролѣтъ тукъ ще дойде
съсъ цвѣтя и птички пойни.

Вечъ не щеме снѣговетѣ,
халитѣ и ледоветѣ!

Вечъ не щеме твойтѣ прѣспи, —
искаме ний — звѣнки пѣсни!

Искаме игри чудесни,
ясенъ сводъ, зари небесни!

Сбогомъ, зимо зла, сърдита,
сбогомъ, зимо мразовита!

Василь П. Нешевъ